

ROBERT LOUIS STEVENSON

Răpit de pirați

Traducere de DAN STARCU

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare: Amalia Segărceanu, Radu Badale
Tehnoredactare computerizată: Mariana Dumitru
Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrații copertă și interior: Walter Riess

Robert L. Stevenson
KIDNAPPED

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8668-41-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVENSON, ROBERT LOUIS

Răpit de pirați / Robert L. Stevenson ; trad.:
Dan Starcu. - București : Corint Educațional, 2014
ISBN 978-606-8668-41-3

I. Starcu, Dan (trad.)

821.111-31=135.1

Capitolul I

CUM MI-AM ÎNCEPUT CĂLĂTORIA CĂTRE CASTELUL SHAWS

Voi începe istorisirea aventurilor mele cu o dimineată de iunie, când am încuiat în urma mea, pentru ultima oară, ușa casei părintești. Soarele începea să strălucească peste crestele dealurilor, când am pornit la drum. Pe când treceam pe lângă casa parohială, mierlele cântau în grădina de liliac.

Domnul Campbell, pastorul din Essendean, mă aștepta în spațele porții grădinii.

— David, băiete, mi-a zis el, te voi însoți până la vad, ca să îți arăt drumul pe care îl vei urma.

Astfel, am început să mergem împreună, fără a scoate un cuvânt.

— Îți pare rău că pleci din Essendean? m-a întrebat el, după un timp.

— Nu știu, domnule, i-am răspuns. Dacă aș cunoaște încotro mă îndrept sau ce soartă mi se pregătește, v-aș putea răspunde mai ușor la întrebare.

— Da? a făcut domnul Campbell. Foarte bine, Davie. Atunci, îmi revine mie plăcuta sarcină de a-ți spune ce noroc a dat peste tine. După ce s-a prăpădit mama ta, iar tatăl tău era bolnav și își simțea sfârșitul aproape, mi-a dat spre păstrare o anumită scrisoare, pe

care mi-a prezentat-o ca fiind „moștenirea ta”. Atunci, a adăugat aceste cuvinte:

„Imediat ce voi trece în lumea cealaltă, dă-i băiatului meu, în mână, scrisoarea aceasta. Spune-i să plece la castelul Shaws, care se află în apropiere de Cramond. Acolo m-am născut eu și acolo trebuie să se întoarcă băiatul meu.”

— Castelul Shaws! am strigat eu. Dar ce avea în comun bietul meu tată cu familia Shaws?

— Nu știu exact, mi-a răspuns domnul Campbell. Cine ți-ar putea spune? Cunosc doar că numele acestei familii, Davie, băiete, e legat de cel pe care îl porți, Balfour of Shaws. Castelul se bucură de o bună reputație, pentru că neamul tău este vechi și nobil, chiar dacă, în aceste vremuri tulburi, clădirea respectivă a căzut în paragină. Tatăl tău a fost un om care s-a străduit să învețe mult și a făcut-o pe cât i-a permis poziția lui. Dar iată scrisoarea testamentară semnată chiar de mâna fratelui nostru plecat departe.

Mi-a înmănat hârtia, pe care se putea citi:

„Va fi înmănată personal lui Ebenezer Balfour, Esquire, of Shaws, în castelul lui din Shaws, chiar de către fiul meu, David Balfour.”

Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul și, deodată, am întrezărit ce mari perspective i se deschideau unui flăcău de șaptesprezece ani, fiul sărmanului învățător din ținutul Forest of Ettrick.

— Domnule Campbell, l-am întrebat eu zăpăcit de cele aflate, dacă ați fi în locul meu v-ați duce acolo?

— Fără îndoială, îmi răspunse pastorul. M-aș duce imediat, fără să ezit o clipă! Un puști simpatic, așa cum ești tu, ar ajunge repede la Cramond, nu departe de Edinburgh, după doar două zile de mers. În cel mai rău caz, dacă rudele tale de sânge, după cum presupun eu, te-ar da afară pe ușă, te-ai întoarce și ai bate iar la ușa casei mele parohiale. Sper însă din toată inima că vei fi bine primit, așa cum plănuise tatăl tău, și că vei face o carieră frumoasă în viață. Ascultă-mă pe mine, flăcăule, și eu doresc mult ca să reușești în viață, de aceea nu te-aș trimite într-un loc periculos pentru nimic în lume!

Apoi a adăugat:

— Ai grijă, Davie, ai grijă mai ales de lucrurile care nu se văd. Poartă mereu în minte faptul că te-ai născut nobil, chiar dacă ai fost educat la țară. În acea casă mare unde vei ajunge, vei avea mulți servitori. Să te porți frumos, să fii echilibrat, să te arăți copt la minte și să vorbești calm. Cât despre moșier – amintește-ți întotdeauna că este un moșier. Nu zic mai mult decât: onorează pe cine merită! E o plăcere să asculți de un astfel de domn, sau cel puțin ar trebui să fie astfel, mai ales pentru un tânăr.

— Da, domnule, i-am zis eu, așa ar trebui să fie. Vă promit că voi încerca să fac totul așa cum mi-ați spus.

— Ai vorbit foarte frumos, băiatule, s-a însuflețit domnul Campbell. Acum să revenim la cele pământești. Am aici un pachetel care conține patru lucruri.

În timp ce vorbea, scoase, cu oarecare dificultate, pachetelul dintr-un buzunar al hainei sale.

— Din aceste patru lucruri, primul ți se datorează de drept. E vorba de niște bani cu care am cumpărat cărțile și alte lucruri ale tatălui tău, în vederea vânzării lor, ca să obțin un oarecare câștig pentru parohie. Celelalte trei sunt daruri pe care doamna Campbell și eu însumi am fi bucuroși să le accepți. Primul, care este rotund, îți va fi pe plac, fără îndoială. Din păcate, Davie, flăcăule, e doar o picătură de apă de mare. Te va ajuta să faci primul pas și va dispărea tot atât de repede ca zorile. Al doilea, care este ca o năframă pătrată, scris pe deasupra, va sta alături de tine cât vei trăi, îți va fi sprijin la drum și la necaz. Ultimul este cubic, după cum vei vedea, de el se leagă rugăciunile mele pentru o lume mai bună.

Acestea fiind zise, s-a întors, și-a scos pălăria de pe cap, a stat la o distanță cam de un braț față de mine, și m-a privit îngrijorat și abătut. Mi-a făcut apoi semn de rămas bun și mi-a strigat „drum bun!”, după care a început să alerge înapoi către casa parohială.

M-am așezat pe o piatră rotundă și am deschis pachetelul ca să văd mai bine despre ce fel de daruri era vorba. Cel pe care l-a numit „cubic” era, fără îndoială, o mică Biblie, pe care o puteam duce ușor cu mine. Darul „rotund” era o monedă de un șiling. Cel de-al

treilea, care urma să mă ajute atât de mult, chiar și din punct de vedere al sănătății, era o bucățică de hârtie galbenă, pe care scria cu cerneală de culoare roșie:

„CUM SE PREGĂTEȘTE LILIACUL CU APĂ DE PÂRÂU. Luați flori de liliac, distilați-le în vin alb și beți o lingură plină, sau chiar două, dacă este nevoie. Băutura aceasta redă glasul celor împietriți de spaimă. Este bun împotriva gutei. Întărește inima și îmbunătățește memoria. Dacă veți pune florile într-un vas, le veți astupa bine, le veți ține într-un mușuroi de furnici timp de o lună, apoi le veți scoate afară, veți obține un lichior care provine de la flori, pe care îl veți ține într-o sticlură. E bun pentru orice bărbat sau femeie, fie că sunt sănătoși ori bolnavi.”

Apoi pastorul adăugase, chiar cu mâna lui:

„Pentru luxație, nu trebuie decât să vă frecați cu acest lichid. Pentru holeră luați o linguriță la o oră.”

Am râs de toate acestea, dar era un râs tremurat. Am fost bucuros să îmi iau bagajul și să pornesc la drum. Am trecut prin vad și am urcat dealul ca să merg mai departe. Apoi, când am ajuns la o potecă îngustă folosită de turmele de oi, m-am uitat pentru ultima dată la Kirk Essendean, la copacii de lângă parohie, la înalții scoruși de munte din curtea bisericii, acolo unde erau îngropați părinții mei...

Capitolul II

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI

În dimineața zilei următoare, ajungând pe culmea unui deal, am cuprins cu privirea tot ținutul pe unde urma să cobor ca să ajung la mare. Pe la mijlocul drumului pe care coboram, pe o coamă lungă, se zărea orașul Edinburgh, care fumega ca un cuptor de făcut pâine.

Puțin mai târziu, am ajuns la o casă unde locuia un păstor. El mi-a arătat încotro s-o apuc pentru a ajunge la Cramond. Astfel am

pornit, încet-încet, spre partea vestică a orașului, spre Colinton, până am găsit drumul către Glasgow. Acolo, spre mirarea și bucuria mea, am dat peste un regiment care mergea în cadență. Înaintea acestuia călărea un general cu fața roșie, pe un armăsar sur, iar la celălalt capăt se găsea o companie de grenadieri cu pălăriile lor înalte și aspectuoase.

Ceva mai încolo, mă găseam, după cum mi s-a spus, în Cramond Parish și am început să scot din întrebările mele numele Shaws. Era un cuvânt care părea să-i surprindă pe cei cu care vorbeam. La început am crezut că era vorba de prezența mea, nu tocmai plăcută, din cauza hainelor mele de țară și de praful care se strânsese de pe drum, care veneau în contradicție cu neamul nobil din care făceam parte. Dar, după două sau trei încercări succesive de a afla drumul spre castelul Shaws, după ce am căpătat aceleași priviri curioase și același răspuns, am început să înțeleg că era ceva ciudat cu cei din neamul meu.

Cu cât această teamă a pus stăpânire pe mine mai mult, am început să schimb forma întrebărilor. Spionându-l pe un flăcău cinstit care venea cu o căruță pe o cărare, l-am întrebat dacă a auzit vreodată vorbindu-se despre o casă mare, căreia i se zice castelul Shaws.

Și-a oprit căruța și s-a uitat la mine, ca și ceilalți.

— Da, mi-a zis el. Pentru ce te interesează?

— E o casă mare? l-am întrebat eu iar.

— Desigur, a răspuns el. Una mare, foarte mare.

— Bine, am făcut eu. Dar e locuită?

— Locuită? strigă el. În ea nu stă niciun om, cel puțin niciunul pe care să-l poți considera om.

— Cum? m-am mirat eu. Nu stă domnul Ebenezer?

— Ba da. El e stăpânul, dacă cu el ai treabă. Dar ce vânt te mână pe acolo, flăcăule?

— M-am gândit că acolo îmi voi putea face o situație, i-a răspuns, cu modestie.

— Cum? strigă căruțașul, atât de tare încât armăsarul a tresărit.

A adăugat apoi:

— Află, băiete, că nu e treaba mea să mă amestec în așa ceva. Tu însă pari un om de treabă. Dacă vrei un sfat de la mine, să nu te apropii niciodată de castelul Shaws!

Următoarea persoană pe care am întâlnit-o a fost un om micuț și pus la punct, purtând o perucă frumoasă și albă. Părea a fi frizerul din locurile acelea. Știam că bărbierilor le place pălăvrăgeala. L-am întrebat ce fel de om era domnul Balfour of the Shaws.

— Huo! Huo! a strigat frizerul. Nu e niciun fel de om. Absolut niciun fel de om!

N-aș putea să vă descriu cum au spulberat cuvintele lui iluziile mele. Cu cât acuzațiile erau mai lipsite de claritate, cu atât îmi plăceau mai mult, fiindcă mă obligau să mă învârt pe terenul deschis al presupunerilor.

Urmăream atent apusul soarelui, când m-am întâlnit cu o femeie corpulentă, îmbrăcată în haine negre, morocănoasă, care cobora un deal. I-am pus și ei întrebarea obișnuită. Ea m-a însoțit înapoi, până pe culmea de unde tocmai coborâse. A arătat apoi spre un grup de clădiri amplasate într-o vale acoperită cu iarbă verde. Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul.

— Asta e! am strigat.

Pe chipul femeii a apărut un rânjet răuvoitor.

— Asta e proprietatea lui Shaws! strigă ea. A fost construită cu sânge. Sângele a făcut să rămână neterminată. Sângele o va distruge! Vei vedea! a mai strigat ea.

Apoi a zis:

— Scuipe pe pământul lui Shaws și îl blestem! Dacă îl vezi pe stăpân, spune-i ce ai auzit de la mine. Spune-i că este pentru a douăsprezecea oară când îl blestem și a nouăsprezecea oară când Jennet Clouston a chemat mânia Domnului asupra lui, a casei sale, asupra staulelor și grajdurilor sale, asupra oamenilor săi, oaspeților, soției, rudelor lui. Nenorocire asupra capetelor lor!

Și femeia, a cărei voce devenise purtătoarea unui blestem, s-a întors brusc și a plecat. Am rămas țintuit în locul unde mă lăsase.

De spaimă, părul mi se făcuse măciucă. În acele zile, oamenii credeau încă în vrăji și le era frică de așa ceva.

M-am așezat jos și am privit un timp castelul Shaws. Oamenii veneau de la muncile câmpului, iar eu stăteam pe marginea unui șanț. În cele din urmă, soarele a dispărut de tot, iar eu am văzut pe cerul gălbui ridicându-se o spirală de fum, îndreptându-se către munte. Oricât de firavă era, însemna totuși că acolo se făcuse focul, adică mâncare și căldură. Mai însemna că un locuitor al castelului îl făcuse, fiindcă ieșea dintr-unul din coșurile acestuia. Acest gând mă întări.

De aceea m-am urnit iar la drum, pornind pe o potecă îngustă ce se zărea prin iarbă și ducea în direcția respectivă. Era, într-adevăr, cam îngustă și nu părea prea umblată, lucru care m-a mirat, fiindcă ducea totuși la o locuință. Nu am observat însă alta prin jur.

Am mers așa până am ajuns la niște pietre verticale, cu o încăpere fără acoperiș aflată între ele și cu o stemă undeva, sus. Intrarea principală era neterminată. În loc de porți de oțel, o pereche de bariere erau agățate acolo ca niște frânghii. Curtea și grădina nu aveau ziduri, nu exista niciun fel de alee. Cărarea pe care am venit trecea prin dreapta stâlpilor de piatră și se pierdea apoi în jurul casei.

Cu cât mă apropiam mai mult de aceasta din urmă, cu atât mi se părea mai dărăpănată. Cel care o ridicase n-o mai terminase. La parter, o aripă a clădirii rămăsese neterminată și se puteau vedea scările și treptele. Multe dintre ferestre erau fără geamuri, iar liliacii zburau prin interiorul și prin afara construcției.

Am înaintat cu prudență și am ciulit urechile. Am auzit un zdrăngănit de farfurii și o tuse seacă. Nu se auzea însă niciun cuvânt, nici lătratul vreunui câine.

Ușa principală, așa cum am putut vedea prin lumina aceea slabă, era făcută din lemn și prinsă cu cuie și cu balamale. Am întins mâna, cu o strângere de inimă, și am bătut. Apoi am stat, așteptând.

Casa se cufundase într-o tăcere mormântală. A trecut aproape un minut și nu am deslușit nimic altceva decât bătăile de aripi ale liliiecilor. Am ciocănit iar, apoi am așteptat. De această dată însă, urechea mea, care se obișnuise atât de bine cu liniștea din jur, a surprins ticăitul unei pendule. Totuși, persoanele din casă nu se auzeau deloc, de parcă și-ar fi ținut chiar și respirația.

Îmi ziceam, în gând, că trebuie să fug de acolo. Mânia care m-a cuprins a fost însă mai puternică și asupra ușii a început să plouă cu lovituri. Am început, de asemenea, să strig după domnul Balfour. Deodată am auzit că tușește cineva chiar deasupra mea. Am sărit și m-am uitat în sus. La una dintre ferestrele de la etajul întâi apăruse un om care purta pe cap o bonetă de noapte înaltă și caraghioasă.

— E închis! a spus vocea.

— Am venit aici cu o scrisoare, i-am răspuns, pentru domnul Ebenezer Balfour of Shaws. E acasă?

— De la cine e? m-a întrebat omul acela.

— E acasă ori nu? l-am întrebat eu. Mă enervasem deja.

— Atunci las-o jos în fața pragului de la ușă și du-te de aici, mi s-a spus.

— Nu voi face așa ceva, i-am strigat eu. Voi da scrisoarea personal domnului Balfour. Este o scrisoare de prezentare.

— Ce este? strigă vocea.

Am repetat ceea ce îi spuseseam.

— Dar tu cine ești? am fost întrebat, după o scurtă pauză.

— Nu mi-e rușine de numele pe care îl port, i-a răspuns. Mă numesc David Balfour.

— Tatăl tău a murit?

Am fost atât de surprins de aceste cuvinte, că n-am putut să-i răspuns nimic și am rămas holbându-mă la el.

— Da, a continuat omul, a murit, fără îndoială. Asta te-a adus aici, ca să-mi bați la ușă.

A urmat o altă pauză, după care a adăugat, prudent:

— Ei, bine, omule, te voi lăsa să intri.

Apoi a dispărut de la fereastră.

*În loc de porți de oțel, o pereche de bariere erau agățate acolo
ca niște frânghii.*